

ממתק לשובת

זמני השבת
ירושלים תל אביב חיפה באר שבע
כניסת השבת 7:13 7:28 7:21 7:29
אאת השבת 8:31 8:34 8:35 8:32

נהנים עם איצי

שלום לך יומני,
אתה יודע מהי התועדות חסידית? אולי אקח אותך פעם אחת, כדי שתוכל לראות בעצמך... בינתים אספר לך שבהתועדות חסידית יושבים כלם יחד, ומדברים על דברים שמעוררים לעבודת השם. זה יכול להיות רעיון יפה, ספור מעניין, וכמובן נגון...

הייתי בהתועדות השבוע, לרגל ג' בתמוז שהוא יום גדול וקדוש, שבו כל אחד רוצה לשמע עוד על הרבי מליובאוויטש, ללמד מתורתו, ולהתקרב להוראתו.

בהתחלה דבר חסיד מבגר שבבחרותו למד הרבה שנים בשיבה הגדולה ב'770' – בית המדרש של הרבי. הוא ספר על האווירה המיוחדת שהרגישו בתפלות ב'770', על אהבת ישראל המיוחדת שראו בהתייחסות של הרבי לכל יהודי, ועל דברי התורה העמקים שהם שמעו מהרבי.

אחריו, התחיל לדבר חסיד צעיר וגם לו היה מה לספר. הוא ספר שחזר ממש הבקר מ'770'. הוא תאר את השמחה השוררת בבית המדרש, את חרדת הקדש כאשר נסע להתפלל באהל הקדוש של הרבי, הוא ספר איך דברים שעליהם התפלל ובקש, החלו להתגבר. וגם, על החלטות טובות שקבל בשהותו שם.

כשהסתיימה ההתועדות הרגשתי גברור את הרצון החזק שממלא אותי וכנראה כל אחד מהיושבים סביב השלחן – שמשיח כבר יבוא ממש עכשו. כך נזכה כלנו לראות בעינינו את הרבי ולהתרומם באווירת הקדשה המיוחדת שבסביבתו.

שלך, אלי

נקי מאשמה

תל אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
שולם - P.P.
67' ש

ומחבריהם ונותרו בודדים מחוץ לירושלים, בלב מחנה רומאי...

תקציר: גדעון ומונבז מצליחים להמלט מיד מבקשי נפשם והם נחלצים בשלום מתוך הארץ, מחוץ לחומות ירושלים הנצורה...

באהל הקדוש

בתם שיחה מלאת טללי נחם, חזוק ועידוד, למדו השנים מפיו של הצדיק כי למחר עתיד הוא לפגוש את אספסגוס שר הצבא ולדבר על לבו, לטובת ירושלים. "באשר תלך, רבנו, נלך!" בקשו השנים ברעד, "ובאשר תלון נלון גם אנו. כי כן אמר אדוננו דוד: כי אבי ואמי עזבוני, וה' יאספני".

הם שמחו עד מאוד לתשובתו החיובית של הצדיק ואז פסעו אחורנית החוצה והניחו את רגליהם לשוב אל הגיגיו ואל תורתו.

"מה זה?", תהה גדעון והצביע על מכשיר ענק, על גלגלים אדירים, בגדל של בית מונבז ידע להשיב: "אוי ואבוי לנו; זוהי ה'בליסטרא'. כלי הנשק הגדול בעולם! והם הביאוהו עתה הנה, נגד אחינו שבירושלים".

גדעון לטש עיניו אל המוט הענק שהיה מטה באלקסון לכוון השמים ובקצהו מעין כף ענקית היכולה להכיל בקלות כמה אנשים גם יחד. כבלים עבים השתלשלו להם מקצה המוט כלפי מטה. הוא נסה להבין איך המרכבה הזו עובדת, ואז קרב אליהם איש צר ואובד...

הוא היה נער צר ורזה ועיניו מפיקות שנאה. הם כבר הבחינו בו קדם; זה הנער המפקד על שמירת אהל המזון הענק. הוא נהנה למראה בהלתם והתנדב להסביר להם איך זה עובד.

"רואים את הכבלים הללו? אז קדם כל ממלאים את הכף הגדולה באבני הפגז" – הוא הצביע על ערמה אימתנית של אבנים שחרות עגלות בגדל רמון כל אחת – "ואז באים חמשים חילים חזקים, מושכים בחבלים בכל כוח את המוט עם הכף, כלפי מטה, ובהנחת האות, הם משחררים בבת אחת את החבלים מידיהם..."

השנים מצאו עצמם בתוך מחנה ענק. הצבא הרומאי שצר על ירושלים היה מארגן היטב. אהלים רבים היו פזורים לכל מלוא העין, למגורי החילים. אהל ענק אחד עמד בצד, ולצדו שומר. אולי מחסן האכל? ואהל מפאר במרחק, כנראה של שר הצבא עצמו. עינים רבות ננעצו בהם, בשני האלים היהודים שנחתו פה פתאום כאלו מן השמים. מהם מבטים סקרניים; מהם מבטי שנאה. אך מפי הרומאים שפגשום ראשונים, התפשטה עד מהרה השמועה כי שכינים הם לחכם היהודי שהגיע הנה אך אתמול. כך לא נגעו בהם לרעה, ואף אפשרו להם להתהלך בקרב המחנה באין מפריע.

"היכן רבנו?", העזו לשאול את החיל שעמד לצדם וספר את מטבעותיו, והוא החזה להם בראשו על אהל לא רחוק.

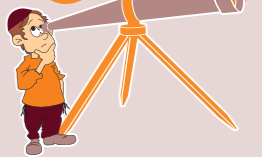
הם נשאו רגליהם, גומאים את המרחק במהירות, ובלמו את ריצתם ביראת כבוד לקראת הפתח. חשים כי אהל זה, איננו ככל האהלים שסביביו; צדיק וקדוש שוכן עתה בקרבו.

הם הסיטו בזהירות את כנף האהל והביטו בגרון חנוק ברבם הגדול יושב על המחצלת, עטוף בטלית ומכתר בתפלין, הוגה במגלת ספר ופניו מאירות...

"רבנו?", לחש גדעון בהסוס, חרד להפריע את הרב בלמודו, אך רבן יוחנן בן זכאי הרים את ראשו מיד מן הספר וחייד אוהב התפשט על פניו, כשהבחין בשני אורחיו הצעירים.

מעולם לפני כן לא זכו השנים להיות ביחידות עמו במחצתו של רבן יוחנן. זה קרה עכשו, בהשגחה פרטית, בדיוק בזמן בו היו הם כל כך זקוקים למישהו חזק וטוב באמת, להסמך עליו ולחסות בצלו. כי על כן, אך זה עתה נפרדו ממשפחתם

דמות מהפרשה

מוביל הגמל

יש לי זכות גדולה, אני מוביל את הגמל שעליו רוכב האמורא הגדול והצדיק המפורסם – רבה בר בר חנה. אני זוכה לטיל אתו במקומות רבים בעולם ולראות דברים פלאיים.

מדי פעם מגיע אליו סוחר ישמעאלי ומציע לו להתלוות אליו ליעד כלשהו. אנחנו יוצאים לדרך, ורואים דברים נפלאים ומרתקים. אגב, היהודים טוענים שהסוחר הזה הוא לא פחות מאשר אליהו הנביא!

הפעם, הסוחר הגיע ואמר לרבה בר בר חנה: "בוא ואראה לך את בלועי קרח!".

יצאנו למדבר, והסוחר הצביע על המקום שבו נבלעו בני קרח. הוא לקח את הרמח ומסכת את שלום בעלה וילדיה. "פנינו לממחים. אפילו בדקנו את המזוזות", אמר ביאוש. "חפשונו 'מקבל', והפנו אותנו אליך".

רבה בר בר חנה הטח און לאדמה ושמע את הבלועים בתוכה צועקים: "משה אמת ותורתו אמת!".

עכשו כבר מאחר מדי בשבילם, הם בתוך האדמה. אבל אנחנו החיים עכשו, צריכים ללמד ולקחת מוסר עד כמה צריכים לשמע בקולו של מנהיג הדור.

קוראים בענין

כְּשֵׁאִין תְּשׁוּבָה

"שלום, הרב פרידמן? האם אתה 'מקבל'?"

הרב מאניס פרידמן, שליח חב"ד במינסוטה ומרצה מפרסם, הפתע. זו גודאי מהתלה, חשב בלב, והחליט לשתף פעולה עם ה'מתיחה'. "בהחלט!", השיב.

"מעלה", הגיב הדובר מעברו השני של הקו. "אם כן, אתה יודע להוציא דבוקים?"

"מה השאלה?", השיב הרב פרידמן, משעשע.

"מצין, בתוך ארבעים דקות אנחנו אצלך!", השיב המטלפן ונתק את השיחה.

"הלו?", קרא הרב פרידמן, אך נותר ללא מענה.

זה היה יום ששי בבקר. ארבעים דקות בדיוק חלפו ובפתח ביתו של הרב פרידמן התיצב זוג צעיר. הוא קבל אותם במאור פנים, אך לא היה יכול להתעלם ממראה האשה. מבטה היה מזג, פניה נפולות וצעדיה כושלים.

"דבוק השתלט על אשתי", אמר האיש, שהזדהה בשם דיויד. הוא פרש את מסכת היסורים שהוא והמשפחה כלה חווים בעת האחרונה. הם ירדו למינסוטה מישראל. לטענתו, האשה חווה מסרים מ'דמות' שהשתלטה עליה כביכול. היא נוהגת באלימות ומסכנת את שלום בעלה וילדיה. "פנינו לממחים. אפילו בדקנו את המזוזות", אמר ביאוש. "חפשונו 'מקבל', והפנו אותנו אליך".

"שמעו", השיב הרב פרידמן, "בשיחת הטלפון לא שערתי עד כמה הענין רציני. אני מציע שאעביר את הענין לרבי מליובאוויטש, שאני שליחו. הרבי יעזר לכם, בתנאי אחד: הבטיחו לי שתציתו לכל מה שהרבי יורה". בני הזוג הנהנו בהתלהבות.

בני הזוג עזבו והרב פרידמן העביר מיד את הפרטים למזכירות של הרבי. כעבר שעה קבל את תשובת הרבי: "דיוק בכשרות האכילה והשתיה".

הרב פרידמן התקשר מיד לדיויד ומסר לו את תשובת הרבי. "מה זה כשרות?", שאל האיש בתמימות. בשעות שונותיו עד כניסת השבת לא היתה אפשרות להקשיר את המטבח וללמד את בני הזוג את פרטי הכשרות. הרב פרידמן הורה לו לצאת למרכול ולקנות מצות וסרדינים, ושזו תהיה ארוחתם במהלך השבת.

אחרי השבת ישב הרב פרידמן עם בני הזוג ולמד אותם את הלכות הכשרות. צוות מבית חב"ד הכשיר את מטבח ביתם. אט-אט הסתמנה הטבה במצב האשה.

ערב פסח. הרב פרידמן קבל את פני האורחים לליל הסדר הצבורי. מולו התיצבה אשה לא-מכרת ואמרה בחיך רחב: "נהה, באנו". הרב פרידמן שאל בנימוס: "נרשמיתם?". האשה התפלאה: "הלוא הזמנת אותנו?". הרב פרידמן נדהם. זו היתה האשה עם ה'דבוק'. השנוי בדמותה היה דרמטי.

יום אחד טלפן אליו האיש. "רציתי לשאול אם אפשר לבקש ברכה מהרבי בעבורי".

"בהחלט!", השיב הרב פרידמן, "באיזה ענין?"

"אני לא מצליח למצא עבודה מאז פטורי", ענה האיש. דיויד ספר לו בשעתו כי יום אחד, כשבא לעבודתו בחברת המחשבים, כשהוא חבול בעקבות אלימות מצד אשתו, חשדו מנהליו כי הוא אדם מפוקפק ופטרו אותו.

"אשמח לעזר לך", השיב הרב פרידמן, "תן לי את שמך ואת שם אמה, ואעביר לרבי". חלף יום ועוד יום, ושום מענה לא בא. הרב פרידמן טלפן למזכירו של הרבי. "האם הרבי קבל את המכתב?", שאל את המזכיר, הרב בנימין קלון.

"המכתב מנח על שלחנו של הרבי", השיב המזכיר, "והרבי נמנע מלענות עלי".

למחרת שוב התקשר הרב פרידמן. "אולי יש תשובה?"

"חיובי", השיב המזכיר, "הרבי מבקש לדעת את שמה ואת שם אמה".

"אתה מתפונן גודאי לשמו ולשם אמר", תקן הרב פרידמן.

"לא, שם האשה ושם אמה", הבהיר המזכיר.

הרב פרידמן החליט לדבר עם האשה. "מה שלום הדבוק הקטן שלך?", שאל אותה

בהומור. "הוא בסדר", השיבה בעליות. הרב פרידמן נדרך: "מה זאת אומרת? חשבתי שנעלם לגמרי".

"לא ממש", גמגמה האשה. "פשוט קשה לנו להשיג 'חלב ישראל', אז אנחנו מרשים לעצמנו..."

"את הבטחת לי לעשות מה שהרבי יורה!", התרעם הרב פרידמן. "מבטיחה לתקן", התנצלה האשה ומסרה לו מחדש את שמה ושם אמה.

הרב פרידמן דוח על הכל למזכירו של הרבי. הוא הוסיף לצפות לתשובה בעבור דיויד, אך זו לא באה.

שנה חלפה. יום אחד עשה הרב פרידמן קניות במרכז המסחרי והפתע לגלות מולו את דיויד. "מה חדש?", שאל הרב פרידמן.

"הו, ודאי תשמח לשמע שהתגרשנו", השיב האיש.

"מה?!", נדהם הרב פרידמן. "למה התגרשתם ולמה זה אמור לשמח אותי?"

דיויד נאנח. "הכל החל בהתעלמות של הרבי מפניתי. הדבר הציק לי. למה לאשתי ענה בתוך שעה, ואני נותרתי בלי מענה? ואז נאלצתי להתנדות לפני אשתי שלמעשה אינני יהודי. נולדתי בהדו, ובדרך כלשהי התגלגלתי לישראל ואף שרתי בצנה"ל, אבל מעולם לא הייתי יהודי".

הרב פרידמן לא ידע את נפשו ואמר: "והלוא שמך ושם אמה הם שמות יהודיים?"

"בדיתי אותם", השפיל דיויד את מבטו. "אשתי הודיעה לי שהיא רוצה משפחה יהודית, ודרכינו נפרדה".

מחכימים ונהנים

כל יהודי יקר ואהוב

בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי מליובאוויטש, נכנס אליו פעם יהודי חרדי ואמר, שיש לו שכן קנאי שנוהג למתח בקרת על שיטת חב"ד לקרב כל יהודי, ולטענתו יש בכך משום התחברות לרשעים.

אמר לו הרבי: "אם בתו של שכנך היתה יוצאת חלילה לתרבות רעה, האם גם אז היה טוען שאסור להתחבר לרשעים, או שהיה עושה ככל יכולתו כדי לקרבה ולהחזירה לדרך הישר?"

וסים הרבי: "בעיני הקדוש ברוך הוא – כל יהודי יקר ואהוב כמו בן חיד שנוול להוריו לעת זקנתם!"

נבית משפחת גאולה

פיני: איזה חלפנים הם!

שרי: מי?

פיני: השוטרים ההם ברוסיה, לפני הרבה שנים, שנהעזו לשוים את רבי יוסף יצחק גפאסר על זה שהוא שלח מורים שילמדו ילדים תורה.

שרי: אתה צודק, הם באמת חלפנים. בהתחלה שמו אותם בגפאסר ואחר כך רצו לשלח אותם לגלות... אנחנו צריכים מאד לשמח שבסוף, הם לא הצליחו, ונאלצו לשחרר אותם לגברי ואפילו לתת לו לצאת ברוסיה.

צביקה: ברור שאנחנו צריכים לשמח על זה. אבל האמת היא שהתחלת השמחה צריכה להיות עוד קודם, כי הם הרבה יותר חלפנים כמה שאתם חושבים. הם בעצם התבוננו שחיס ושלום הרבי לא יצא חי מן הגפאסר, וגזר הדין כבר היה מובן... רק גנסי, בדיוק ביום ג' בתפוח, ענשו הפות החלף בענשו גלות.

שרי: באמת? אז בעצם בשהוא עוד היה בגפאסר ובלם עוד דאגו והצטערו, הגאלה שלו כבר התחילה!

אבא: נכון כמאד. וזה אומר שגם בשהפצב נראה לא טוב, ועדין רואים את הגלות כסביב, כפוננו עבשו ללפשו, צריך לדעת שבפיקומות גבוהים יותר כבר אפשר להרגיש את הגאלה... אנחנו כפונן כחכים שהיא תהיה כאן בעולם שולנו, שנוכל לפשוט ולהרגיש אותה ולשמח אמה. אבל בינתים, כעודד לדעת שהדברים הטובים כבר מתחילים.